ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΕΝΤΕΥΘΕΝ

Δεν ὑπάρχουν σχεδὸν σήμερον ποσῶς ἡ οἰκονομικὰ ζητήματα σπουδαιότερα ἐκείνων τὰ ὁποῖα θέτει ὁ σοσιαλισμός. Ἡ ρωσσικὴ ἐπανάστασις ἐκίνησε καὶ ἀνησύχησε τὸν κόσμον ὁλόκληρον καὶ ἡ δράσις τῶν σοσιαλιστικῶν κομμάτων εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ παρλούλια, ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐνωρίς, ἡ φανερὰ ἢ ἀπόκρυφος συμμετοχή των εἰς τὴν ἐξουσίαν, αἱ μερικαὶ ἐπιτυχίαι ἢ ἀποτυχίαι των, πάντα τὰ παρουσιάζουν φαινόμενον ὀλιγώτερον μὲν θεατρικὸν καὶ ἄνευ ἐμφανῶν καταστρεπτικῶν συγκρούσεων, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀξίζει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν παντὸς ἐμβριθοῦς μελετητοῦ τῶν σύγχρονων κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν γεγονότων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ τοῦ 1914 καὶ τῶν ὡς ἀποτέλεσμα τούτου ἐπελθουσῶν ἀναστατώσεων, τὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα ἐπέτυχαν κέρδη καὶ ἐδοκίμασαν ζημίας. Τί κατώρθωσαν νὰ πραγματοποιήσουν εἰς τὰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης, ἐκ τῶν ἐλπιδοφόρων βλέψεών των; Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ τοῦ δρος Ἀρθ. Σάντουελ ἐπιχειρηθείσης ἐρεύνης, τὰ πορίσματα τῆς ὁποίας, ἐξέθεσεν οὗτος εἰς σειρὰν ἄρθρων δημοσιευθέντων εἰς τοὺς «Τάιμς», τὰ ὁποῖα κρίνομεν σκόπιμον νὰ μεταφράσωμεν λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ των ἐνδιαφέροντος.

Τὴν ἐν λόγῳ ἔρευναν ὁ κ. Σάντουελ διεξήγαγεν, ὡς θὰ παρατηρήσουν οἱ ἀναγνῶσται μας, ἀμερολήπτως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου (εἰς Γερμανίαν, Αὐστρίαν, Σουηδίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Βέλγιον κλπ.).

ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

1.- Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ δρος Arthur Shadlwell, δημοσιευθέντων εἰς τοὺς «Τάιμς». Ὁ κ. Shadlwell διατυπώνει τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του, ἃς ἐνήργησε προσωπικῶς κατὰ τὴν περιοδείαν του εἰς τὰς κυριωτέρας χώρας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ὅπου, ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν, ὁ σοσιαλισμὸς ὑπεβλήθη εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ πρακτικοῦ πειραματισμοῦ.

Α'

«Κατάρρευσις». Ἡ λέξις αὕτη θὰ φανῇ ἴσως παράδοξος ὅρος, προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς της εἰς τὸν σοσιαλισμόν, ὅστις, ὡς πολιτικὴ κίνησις, ἠδξήθη καὶ διεδόθη ταχέως καὶ εὐρέως, καὶ ὑπὸ ἐποψιν ἐκτάσεως καὶ ὑπὸ ἐποψιν δυνάμεως. Οἱ σοσιαλισταὶ θὰ τὴν εἰρωνευθοῦν. Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, δηλῶ ὅτι ἀνεζήτησα μίαν βραχύτατον λέξιν, ἡ ὁποία θὰ ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ ἀκριβεστέραν περιγραφὴν τῆς καταστάσεως, ἀλλὰ δὲν εὗρον τοιαύτην. Ὅταν ἕνα πρᾶγμα καταβάλλεται, δὲν ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι καὶ τελειώνει· σταματᾷ προσκαίρως, καὶ δυνατὸν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὀλίγον. Ὅταν δὲ τοῦ γίνουν μερικαὶ προσαρμογαί, πιθανὸν νὰ προχωρήσῃ καὶ πάλιν. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι ταιριάζει εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Ἀσφαλῶς ἐφαρμόζεται εἰς τὴν μπολσεβικικὴν ποικιλίαν τοῦ σοσιαλισμοῦ. Δὲν ἔχω προκατάληψιν, καὶ ζητῶ μόνον νὰ ἐπιτύχω μίαν ἀποψιν τῆς ἐξελίξεως τῆς κινήσεως ἐκείνης, ἥτις γενικῶς θεωρεῖται ὡς τὸ μέγιστον ζήτημα τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς ὑπεβλήθη εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς πραγματικότητος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὅσον οὐδέποτε πρίν, καὶ ὅτι ὑπό τινας ἐπόψεις κατέρρευσε. Φρονῶ δὲ ὅτι καταρρέει καὶ ἀλλαχόθεν, καθὼς θὰ προσπαθήσω ν' ἀποδείξω. Ἀλλὰ πρότοῦ προχωρήσω εἶνε ἀναγκαῖον, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς συγχύσεως ἥτις περιβάλλει τὸν ὅρον «σοσιαλισμός», νὰ προσδιορισθῇ ἡ σημασία ἣν ἀποδίδω εἰς αὐτόν. Μεταχειρίζομαι τὸν ὅρον «σοσιαλισμὸς» ὅπως σημάνῃ δύο πράγματα, χωριστὰ μὲν, ἀλλ' ἡνωμένα ἐσωτερικῶς, ἤτοι: 1) μίαν πολιτικὴν κίνησιν, ὀργανωμένην ἐθνικῶς καὶ διεθνῶς, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἐλέγχου τῶν δημοσίων ὑποθέσεων ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐγκαθιδρύσεως, 2) μιᾶς νέας οἰκονομικῆς τάξεως, βαζομένης ἐπὶ τῆς κοινῆς κτήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τοῦ κεφαλαίου, ἀντὶ τῆς σήμερον κρατούσης τάξεως, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὴν νόμιμον βάσιν τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας, καὶ καλεῖται κεφαλαιοκρατία. Βεβαίως ὁ σοσιαλισμὸς παρουσιάζεται καὶ γίνεται κοινῶς ἀντιληπτὸς ὑπὸ τὰς δύο ταύτας μορφάς, τὴν πρώτην θεωρουμένην ὡς μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς δευτέρας, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ τέρμα. Ἔχει καὶ ἄλλας ἀπόψεις· ἀλλ' αὗται ἀποτελοῦν ἀντικείμενον θεωριῶν, οὐσαι δεκτικαὶ ἐπιχειρηματολογίας ἀλλ' ὄχι καὶ ἀντικειμενικῆς ἐξετάσεως· καὶ ἡ παροῦσα μου μελέτη περιορίζεται εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην. Τὸ ζήτημα ὅπερ μὲ ἐνδιαφέρει εἶνε: Μῶς ἐπολιτεύθη ὁ σοσιαλισμὸς ὑπὸ τὰς δύο του ὡς ἄνω μορφὰς διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, καὶ ποῖα τὰ μεταπολεμικὰ ἀποτελέσματά του.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου ἦτο ἡ τελεία διάσπασις τῆς κινήσεως ὡς διεθνοῦς ὀργανώσεως. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποδείξωμεν τοῦτο, διότι τὸ γεγονὸς ἦτο ἔκδηλον εἰς ὅλον τὸ κόσμον, καὶ διαρκῶς ἐτονίζετο καὶ ἐθρηνεῖτο ὑπὸ τῶν σοσιαλιστῶν εἰς ὅλας τὰς χώρας. Ἐν τούτοις πρόκειται περὶ σπουδαίας ὄψεως τοῦ ζητήματος, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παραβλέψωμεν τοῦτο, διὰ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος εἶνε, ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο παρέχει καταπληκτικὸν παράδειγμα τῶν φαντασιώσεων εἰς ἃς ἰδιαιτέρως ὑπόκεινται οἱ σοσιαλισταί· ὁ δεύτερος εἶνε, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ γεγονὸς ἔρριψε χράνια ἀποτελέσματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ κίνησις δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη ν' ἀναλάβῃ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὐταπάτην, τὸ συμβὰν κατέδειξεν ὅτι αἱ ἐλπίδες—καὶ κάτι περισσότερον ἀπὸ ἐλπίδες, τὰ σχέδια—τῆς διεθνοῦς ὀργανώσεως ἐξημείσθησαν εὐθὺς ὡς ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ὠμὴν πραγματικότητα. Ἐπὶ 50 σχεδὸν ἔτη πρὸ τοῦ 1914, ἀπὸ τοῦ 1866, ἡ κατὰ τοῦ πολέμου (ἐκτὸς τοῦ πολέμου τῶν τάξεων) ἀντίστασις ὑπῆρξεν ἐξέχον χαρακτηριστικὸν τῆς σοσιαλιστικῆς πολιτικῆς καὶ ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀποψις αὕτη κατέλαβε θέσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σπουδαίας ἐπὶ τῶν θεμάτων συζητήσεων τῶν διαδοχικῶν συνδιασκέψεων τῆς Δευτέρας Διεθνοῦς, παρ' ἃς ὅλοι καὶ μὲ ἀναλυτέρων ἐμφάσιν ἐπαμφοτερίζοντο ἀφαιρέσεις πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ πολέμου, καὶ διεξηλοῦτο ἡ πίστις ἐπὶ τὴν ἀξίαν τῆς σοσιαλιστικῆς ὀργανώσεως καὶ τὴν παρεμπόδισιν ταύτην. Ὁ λόγος τῆς σοσιαστῆς στάσεως εἶνε πρόδηλος. Ἀναμφιβόλως, πολλὰ μέλη ἐνεφορήθησαν ὑπὸ ἀνθρωπιστικῶν ἐλατηρίων, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχον ταύτα τὸ κύριον κίνητρον αὐτῶν, ἀφ' ἑαυτοῦ γεγονότα τῆς ἡμέρας κατέδειξεν ὅτι οἱ σοσιαλισταὶ δυνατὸν νὰ εἶνε εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν ἐστερημένοι τοιούτων ἀνθρωπιστικῶν ἐλατηρίων κατὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν θεωριῶν των. Περισσότερον πρακτικὸς λόγος τῆς εἰρημένης ἀντιπολιμικῆς στάσεως τῶν σοσιαλιστῶν εἶνε τὸ ὅτι ὁ πόλεμος τὰς τάξεων, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ διεθνοῦς σοσιαλισμοῦ, παραλύει ἀπολύτως ἐκ τοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνῶν πολέμου καὶ ἑπομένως ὁ τελευταῖος οὗτος πρέπει ν' ἀποκρούεται καὶ νὰ παρεμποδίζεται πάσῃ θυσίᾳ. Ἀλλ' ὅμως ὅταν ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῇ πράξει τῶν σχεδίων τούτων καὶ τῆς καταπνίξεως τῆς πρὸς πόλεμον θελήσεως, κατεπνίγη ὁ σοσιαλισμὸς καὶ κατέρρευσε κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀμφίδολον ἀλλὰ παταγωδῶς. Ἡ μεταξὺ προσδοκιῶν καὶ γεγονότων ἀντίθεσις ὑπῆρξεν ὄντως δραματική. Οὐδέποτε ἄνθρωποι, σχεδιάζοντες νὰ ἐκτελέσουν κάτι, ἔπεσαν περισσότερον ἔξω εἰς τοὺς ὑπολογισμούς των ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτίμησιν τῶν δυνάμεων ποὺ εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἰδικῶν των ἀφ' ἑτέρου. Ὑπῆρξαν πυγμαῖοι εἰς τὴν φούχταν ἑνὸς Τιτᾶνος, κουνούπια ἀγωνιζόμενα πρὸς θύελλαν. Πλεῖστοι ἐσαρώθησαν ὑπ' αὐτῆς καὶ οἱ ὀλίγοι διασωθέντες κατέφυγαν εἰς κρησφύγετα. Ἡ ἀδυναμία των ὑπῆρξε πλήρης.

Ὑπενθυμίζων ταῦτα δὲν ἐκφράζω ἠθικήν τινα κρίσιν· ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ πείραμα ὑπῆρξε διδακτικόν. Ὁ κακὸς ὑπολογισμὸς τῶν δυνάμεων δὲν ἦτο τυχαῖος, ἀλλ' εἶνε χαρακτηριστικὸς μιᾶς ἰδιαιτέρας καταστάσεως τοῦ νοῦ ἢ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἄλλα προτερήματα, ἀλλ' ὅμως εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπιρρεπὴς πρὸς τὰς φαντασιώσεις, καὶ συνεπῶς εἶνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑποκειμένη εἰς λάθη—ὅπως συνέβη εἰς ἀναριθμήτους περιστάσεις—ὁσάκις συγκρουσθῇ μὲ τὰς πραγματικότητας τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑΣ Η "ΕΝΩΣΙΣ,,

ΑΥΞΗΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9ῳ τοῦ καταστατικοῦ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 26 Μαρτίου 1926 ἀπεφάσισε τὴν αὔξησιν τῶν κεφαλαίων τῆς Ἑταιρίας κατὰ 2.000.000 δι' ἐκδόσεως 20,000 Μετοχῶν ὀνομαστικῆς ἀξίας δραχμῶν ἑκατὸν ἑκάστης, αἵτινες θέλουσι συμμετέχῃ εἰς τὰ κέρδη τῆς Ἑταιρίας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1926 καὶ ἐφεξῆς καὶ θέλουσι φέρῃ αὔξοντα ἀριθμὸν 50,001—70,000.

Ἐκ τῶν 20,000 τούτων Μετοχῶν, 10,000 διατεθήσονται ὑπὲρ τῶν κατόχων παλαιῶν Μετοχῶν κατ' ἀναλογίαν 5 παλαιῶν Μετοχῶν πρὸς μίαν νέαν, μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν τυχὸν κλασμάτων καὶ εἰς τιμὴν τῶν δραχ. 200 ἑκάστη.

Αἱ ὑπόλοιπαι 10.000 διατεθήσονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου εἰς τὴν τιμὴν τῶν δρχ. 300 ἑκάστη εἰς τοὺς πρώτους αἰτήσαντας.

Ἡ πληρωμὴ δι' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις γενήσεται ὡς ἑξῆς· 40 ο)ο μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου, 30 ο)ο μέχρι τῆς 31ης Μαΐου καὶ 30 ο)ο μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1926.

Πρὸς ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐγγραφῆς οἱ κάτοχοι παλαιῶν μετοχῶν ὀφείλουσι νὰ προσαγάγωσι ταύτας πρὸς σφραγίσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας (Τσαμαδοῦ 3) μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. καταβάλλοντες καὶ τὴν πρώτην δόσιν. Οἱ μὴ προσαγαγόντες πρὸς σφραγίσιν τὰς μετοχάς των ἐντὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς ταύτης προθεσμίας καὶ μὴ καταβαλόντες τὴν πρώτην δόσιν ὡς ἀνωτέρω ἀπόλλυσιν αὐτοδικαίως τὸ ὡς ἄνω προνομιακὸν δικαίωμά των, αἱ δὲ πλεονάζουσαι μετοχαὶ διατίθενται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους καὶ καταβάλλοντας τὸ τίμημα τῶν ἄνω μετοχῶν θέλει δοθῇ προσωρινὴ ἀπόδειξις ἀνταλλαχθησομένη ἀργότερον δι' ὁριστικοῦ τίτλου.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 6 Ἀπριλίου 1926.

Ὁ πρόεδρος τοῦ διοικ. συμβουλίου
Γ. Κ. ΣΤΡΙΓΚΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 2190 περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἄρθρα 25 καὶ 26 καὶ τὸ Καταστατικὸν τῆς Τραπέζης, ἄρθρα 24 καὶ 26, τὸ Γενικὸν συμβούλιον συγκαλεῖ τοὺς μετόχους τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐτησίαν τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν διὰ τὴν 24ην Ἀπριλίου 1926, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 4 1)2 μ. μ. ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι τῆς Τραπέζης.

Ἡ ἡμερησία διάταξις τῶν θεμάτων ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1. Ἔκθεσις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ ἔτους 1925 καὶ κατάθεσις Ἰσολογισμῶν καὶ Ἀπολογισμοῦ διαχειρίσεως ἔτους 1925.
2. Ἔκθεσις Ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως ἔτους 1925.
3. Ἔγκρισις Ἰσολογισμῶν καὶ Ἀπολογισμοῦ διαχειρίσεως ἔτους 1925.
4. Ἀπαλλαγὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ πάσης εὐθύνης ἀποζημιώσεως.
5. Ἐκλογὴ ἑπταμελοῦς Ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν διαχείρισιν ἔτους 1926.
6. Ἐκλογὴ συμβούλων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ὅσων ἡ θητεία ἔληξε καὶ κύρωσις ἐκλογῆς συμβούλου γενομένης εἰς συμπλήρωσιν κενῆς θέσεως.
7. Τροποποίησις τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης.

Εἰς τὴν Συνέλευσιν ταύτην δικαιοῦνται νὰ λάβωσι μέρος καὶ ψηφίσωσιν, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπων, κατὰ τὸ Καταστατικὸν τῆς Τραπέζης, ἄρθρον 18, οἱ κάτοχοι πέντε τουλάχιστον ὀνομαστικῶν ἢ δέκα ἀνωνύμων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ νὰ μετάσχωσι τῆς ἄνω Γενικῆς Συνελεύσεως οἱ κ.κ. μέτοχοι δέον ὅπως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2190 περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἄρθρον 28, καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τραπέζης ἄρθρον 22, καταθέσωσι πέντε τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Συνελεύσεως, ἤτοι μέχρι καὶ τῆς 19ης Ἀπριλίου 1926, ἐπὶ ἀποδείξει τὰς μετοχάς των:

Ἐν Ἑλλάδι: Παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος (Κεντρικὸν καὶ Ὑποκαταστήματα), παρὰ τῷ Ταμείῳ Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, παρ' οἱαδήποτε ἀνωνύμῳ τραπεζικῇ ἑταιρείᾳ.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ: Παρ' οἱαδήποτε ἀνεγνωρισμένῃ Τραπέζῃ.

Μέχρι τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω χρονολογίας 19ης Ἀπριλίου 1926, δέον νὰ προσαχθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος (Κεντρικὸν καὶ Ὑποκαταστήματα) καὶ αἱ σχετικαὶ ἀποδείξεις καταθέσεως μετοχῶν ὡς καὶ τὰ ἔγγραφα ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἀπριλίου 1926

(Ἐκ τῆς Γραμματείας)

ΚΑΡΔΙΑΚΑ

ΙΑΤΡΟΣ Δ. ΟΡΦΑΝΟΣ

Ἁγίου Κωνσταντίνου 12.

Ἀρτηριοσκλήρωσις, διαλείψεις, παλμοί, δύσπνοια. (Κατοικία Ἀριστοτέλους 90).

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

— ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
— ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

ΤΟ ΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝ ΕΡΓΟΝ

Οὐδεμία ἀσφαλῶς χώρα εὑρέθη ποτὲ ὑπὸ τραγικωτέρας συνθήκας, ὑφ' ἃς εὑρέθη ἡ Ἑλλὰς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1922. Ἐξηντλημένη οἰκονομικῶς λόγῳ τῶν πολυετῶν πολέμων, καὶ συντετριμμένη ἠθικῶς συνεπείᾳ τῶν ἐσωτερικῶν περιπετειῶν, ἐκαλεῖτο τὴν ἐπαύριον μιᾶς ἐθνικῆς καταστροφῆς, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν φροντίσῃ διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων τῆς χώρας ἵνα ἀποτρέψῃ νέας συμφοράς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως περιθάλψῃ ἐν καὶ πλέον ἑκατομμύριον ἀδελφῶν, οἵτινες διαφυγόντες τὴν μάχαιραν σκληρῶν καὶ αἱμοβόρων νικητῶν, ἔφθαναν γυμνοὶ καὶ ἀνυπόδητοι εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια, ζητοῦντες ἄσυλον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς πατρίδος. Ὅπως ὅμως εἰς ὅλας τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς ἱστορίας της, οὕτω καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν ἐκάμφθη καὶ δὲν ἐλιποψύχησεν, ἀλλ' ἀντλήσασα ὡς ὁ Ἀνταῖος νέας δυνάμεις καὶ ἐξαρθεῖσα εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων ἐβάδισε μετὰ θάρρους τὸν δρόμον εἰς τὸν ὁποῖον τὴν ὠθεῖ ἡ ἱστορία της, καὶ ἡ ἀποστολή της. Καὶ ἐνῷ εἰς τὰ μακεδονικὰ πεδία συνετελεῖτο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ πρωτοφανοῦς ἐνθουσιασμοῦ ἡ ἀνασυγκρότησις τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος κράτος καὶ κοινωνία εἶχον ἀφιερωθῆ ὁλοψύχως εἰς τὴν λῆψιν τῶν μέτρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀδελφοὶ πρόσφυγες θὰ ἀπέφευγον τὸν ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους θάνατον. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν συμβολὴν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις ὁμολογουμένως ἔδωσε δείγματα τοῦ ἀφαντάστου πατριωτισμοῦ καὶ τῆς φιλαλληλίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐμπνέεται, ὡς καὶ τὴν πολύτιμον συμβολὴν τῶν ξένων ἀποστόλων, περὶ τοῦ ἔργου τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτενέστερον.

Ζήτημα ὅμως ὡς τὸ προσφυγικόν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λυθῇ διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῶν σπασμωδικῶν μέτρων, τῶν δικαιολογουμένων κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἐκ μέρους τοῦ κράτους. Εἶχεν ἀνάγκην βαθυτάτης μελέτης ὅλων τῶν ἀπόψεων τὰς ὁποίας παρουσίαζε, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν, καὶ ἑνὸς πλήρους προγράμματος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου τὸ κράτος ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ συστηματικῶς καὶ ταχέως. Ὑπεστηρίχθη παρὰ πολλῶν ὅτι ὁ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος τῆς ἀντιμετωπίσεως ποῦ προσφυγικοῦ προβλήματος, θὰ ἦτο ἡ συγκέντρωσις ὅλου τοῦ ἔργου εἰς ἕνα ὀργανισμὸν ἀπηλλαγμένον τῶν συνήθων γραφειοκρατικῶν μεθόδων, ὀρῶντα ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῆς κρατικῆς μηχανῆς, καὶ ὑφιστάμενον τὸν κρατικὸν ἔλεγχον καὶ τὴν κρατικὴν ἐποπτείαν. Ἀτυχῶς τὸ μέτρον τοῦτο, καί τοι παρ' ὅλων σχεδὸν ἐθεωρήθη ὡς τὸ ἀποτελεσματικώτερον δὲν ἐπραγματοποιήθη, καὶ τὰ προσφυγικὰ ζητήματα παραμένουν αἰσθητὰ κατατεμημένα μεταξὺ τῶν διαφόρων ὑπουργείων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ ὑπουργείου Προνοίας καὶ Γεωργίας, καὶ τῆς ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως προσφύγων, συστηθείσης βραδύτερον καὶ ἰδιαιτέρως ἀναλαβούσης τὸ ἔργον τῆς ἀγροτικῆς ἐγκαταστάσεως τῶν προσφύγων.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Προνοίας ἠσχολήθη διὰ τὴν ἐν γένει περίθαλψιν τῶν προσφύγων, τὴν ὁμαδικὴν ἢ μεμονωμένην μετακίνησιν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν στέγασιν τῶν ἀστῶν τοιούτων.

Ἡ περίθαλψις συνίστατο εἰς τὴν παροχὴν τακτικῶν ἐπιδομάτων ἐκ 1,50 ἡμερησίως εἰς τοὺς κάτω τῶν 12 ἐτῶν, τὰς χήρας, τοὺς ὑπεργήρους ὡς καὶ εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ἔφθανε τὰς 5 δραχ. ἡμερησίως ἀναλόγως τοῦ μέρους τῆς ἐγκαταστάσεως. Ἐχορηγοῦντο ἐπίσης καὶ ἔκτακτα ἐπιδόματα μέχρι 300 δραχ. δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ. Ἰδιαιτέρως ἐχορηγοῦντο καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπιδόματα εἰς ἱερεῖς καὶ φοιτητάς. Ἡ στέγασις τῶν ἀστῶν διεῃρέτο εἰς προσωρινὴν καὶ μόνιμον καὶ ἡ μὲν προσωρινὴ ἐνηργεῖτο δι' ἐγκαταστάσεως προσφύγων εἰς σκηνὰς ἢ πρόχειρα παραπήγματα, ἡ δὲ μόνιμος εἰς τοὺς ἀνεγειρομένους συνοικισμούς. Κατ' ἀρχὰς ἐφηρμόσθη ἡ ἐπίταξις ἀκατοικήτων χώρων, ὡς καὶ κατοικουμένων κτηρίων, ἥτις ὅμως ἐσταμάτησε πρὸ πολλοῦ. Τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως καὶ τῆς στεγάσεως τῶν ἀστῶν προσφύγων ἀνέλαβε τὸ «ταμεῖον περιθάλψεως προσφύγων» συσταθὲν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1922 ὑπὸ τύπον νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου. Τὸ ταμεῖον τοῦτο διατελοῦν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ κράτους, συνεστήθη μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀπηλλαγμένον ὁπωσδήποτε τῶν γραφειοκρατικῶν τύπων, θὰ ἐθεράπευε μετὰ μεγαλειτέρας ταχύτητος τὰ σχετικὰ μὲ τὴν στέγασιν καὶ τὴν ἐν γένει περίθαλψιν τῶν προσφύγων ζητήματα.

Τὸ ταμεῖον τοῦτο προέβη εἰς τὴν ἀνέγερσιν 30.000 περίπου κατοικιῶν ἐξ ὧν εἰς Ἀθήνας 10435, Πειραιᾶ 6970, Ἐλευσίνα 1015, Ἀγρίνιον 300, Πάτρας 500, Αἴγιον 100, Χαλκίδα 300, Μυτιλήνην 700, Λάρισσαν 50, Βόλον 700, Θεσσαλονίκην 2432, Ἔδεσσαν 200, Θράκην 2000, Θήβας 300, Μέγαρα 75, Σαλαμίνα 100, Σέρρας 150, Καλάμας 100, Δράμαν 300, Καβάλλαν 600, Πράβιον 100, Πρέβεζαν 100, Χίον 250 καὶ Σάμον 350.

Προέβη ἐπίσης εἰς τὴν ἀνέγερσιν πολλῶν πλυνθίνων προσωρινῶν οἰκισκων, καὶ κατασκευὴν ξυλίνων δωματίων καὶ παραπηγμάτων.

Τὸ ἀνωτέρω ταμεῖον ἠσχολήθη καὶ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπιδημιῶν ἰδίᾳ τοῦ ἐξανθηματικοῦ τύφου, προμηθεῦον φάρμακα καὶ εἴδη καθαριότητος, κλιβάνους ἀπολυμαντικοὺς, ἐσώρρουχα, τρόφιμα καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη. Ἐπρομηθεύθη ἐπίσης καὶ διέγειμε κλινοσκεπάσματα, ἐνδύματα, ἐσώρρουχα κλπ. ὧν ἡ ἀξία ὑπερέβη τὰ 38.000.000 δραχμῶν.

Σκοποῦντες διὰ τῆς σημερινῆς μας περιγραφῆς νὰ ἐκθέσωμεν ἁπλῶς τὸ συντελεσθὲν ἔργον ἀποφεύγομεν πᾶσαν κριτικὴν τόσον διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀνωτέρω ταμείου, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ προσφυγικοῦ ζητήματος, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο εἰς εὐθετώτερον χρόνον.

Καταργηθέντ